

Kůň, jako by vycítil, co ho čeká, neklidně přešlapoval a hlasitě ržál.

Robert ho pohladil po šíji a vlídně pobídl.

„Běž, brachu.“

Pomalou se blížili k Ďáblovu chřtánu.

Skála podivně světélkovala. Vydávala táhlý bzučivý zvuk.

Cosí neznámého viselo ve vzduchu. Přestože vítr ustal, koni se ježila hříva.

Robert cítil, jak mu jakási síla zvedá vlasy i chlupy na ruce.

Vjel do ústí jeskyně jen napůl a zůstal stát.

Stále váhal.

„Támhle je,“ vykřikl kdosi z gardistů.

Ozval se výstřel. Kulka těsně minula zbojníkovu záda. S hlasitým praskotem se zaryla do sedla.

To rozhodlo.

Robert nechal koně udělat poslední krok.

Obklopila je tma a chlad.

Žádný pekelný žár!

Byla to marná útěcha.

Doskály udeřil blesk. Jeskyni vyplnilo studené světlo. Kamenné stěny jako by se rozvlnily. Píscitě dno roztálo jak led.

Robert cítil, že se propadají do temné bezedné hlubiny.

Zoufale vykřikl, ale zabránit tomu nedokázal. I s Arturem a svým koněm se řítí nekonečně dlouhým tunelem do hnusného černého prázdna.

• • •

Všichni tam venku viděli, jak skálu zasáhl mohutný blesk.

Ohlušující úder hromu vyplašil koně.

Hrabě zoufale vykřikl: „Arture, Arture!“

Z Ďáblova chřtánu se nikdo neozýval.

Zdálo se, že z otevřené tlamy se valí dým.

Hrabě ukázal rukou na nejbližší gardisty.

„Běžte se tam podívat.“

Oba muži zcepeněli hrůzou.

„Je to nebezpečné, pane.“

Hrabě vytáhl pistoli.

„Tak si vyberte. Půjdete a možná přežijete, nebo vás oba zastřelím hned teď.“

Gardisté se svezli se sedel. Vzali do rukou louče, došli k prahu jeskyně a opatrně posvítili dovnitř. Viděli stopy Robertova koně. Vedly jen pár metrů a dál už ne. Končily náhle a nečekaně, jako by cosi zvedlo zvíře vzhůru i s jeho jezdcem.

Jeden z gardistů se rozmáchl a hodil svou louč co nej-dál do jeskyně. Dopadla na zem a chabě ozářila zadní část skalního domu.

Nikdo v ní nebyl.

Odvážili se popojít o kousek dál. Rozhlédli se okolo. Neviděli žádnou průrvu ve stěnách, žádnou jinou cestu ven.

Kdesi před nimi cosi hlasitě bublalo.

Byl to zvuk pekelných kotlů, v nichž se na věčné věky vaří hříšníci?

Odpudivý pach síry jejich podezření potvrdil.
Oba gardisté rychle vyběhli ven.
„Máte je?“ V hlase hraběte se ozývaly obavy. „Zachránili
jste Artura? Chytili jste toho zbojníka?“
Gardisté sklopili hlavy.
„Ne, pane. Oba zmizeli. Ďáblův chřtán je pohltil.“

